

foreningerne og 1 000 Kr. til Idrætten. Det er alt for smaatskaaret at lade disse Beløb udgaa. Virkningen af den Bevægelse, der knytter sig til Ungdommens Idræt, til alt, hvad der vedrører Legemets Kultur, er saa stor, at jeg ikke synes, Rigsdagen skulde tage disse Par Skilling fra dem. Man kan ikke maale Virkningerne af, hvad denne Bevægelse overhovedet er værd for vor Kultur, for vor hele fysiske og aandelige Udvikling, men enhver, som blot har den mindste Føling med, hvad der foregaar i Idrætsverdenen og i Gymnastikverdenen, vil vide, at den danske Ungdom med uhyre Energi har kastet sig over Idræt. Mange daarlige Fornøjelser, som tidligere gik i Svang, er blevet erstattet af en frisk og fornøjelig Idræt, som vel kan have sine smaa Svagheder og undertiden skeje ud, men som dog i det hele og store maa siges at være af den allerstørste Betydning for Nationen. Jeg vil som den, der ved mange Lejligheder har haft Ordet i denne Sal paa denne Ungdoms Vegne, anbefale, at man lader Gymnastik og Idræt beholde, hvad de har. Jeg tror, man meget vel kan gøre dette, uden at Statskassen vil lide noget derved; thi det, der beholdes her, vil bidrage til, at der indvindes betydeligt for Nationen, og det kommer Statskassen til gode paa anden Vis.

Indenrigsministeren (Kragh): Det store Flertal af de Bevillinger, der paa Finansloven gives til mange forskellige Institutioner og Virksomheder, og som findes paa de forskellige Ministeriers Budgetter, undergik jo under Krigen en væsentlig Ændring i opadgaaende Retning. Beløbene blev forhøjet i meget betydelig Grad, ikke mindst under Hensyn til, at Statens Ydeevne gennem disse Aar var øget saa meget, som Tilfældet var. Det er da nødvendigt, naar man skal stræbe henimod Tilvejebringelse af Balance, at man ogsaa beskæftiger sig med disse Bevillinger, ser dem i deres nuværende Størrelse i Belysning af den Størrelse, de tidligere havde, og søger tilvejebragt saadanne Ændringer, som samtidig med, at de Bevillinger, som derved fremkommer, kan antages at være fyldestgørende for vedkommende Institutioners Behov, er et Udtryk for, at man ikke kan blive staaende ved de høje Bevillinger, som man naaede til under den stærkeste Dyrtdid, og medens Statens Forhold i det hele taget var præget af et finansielt Flor, som jo desværre ikke mere er til Stede. I denne Belysning maa de Forslag, som jeg har tilladt mig at stille til Indenrigsministeriets Bud-

get om Nedsættelse af visse Bevillinger, ses, og jeg maa ganske bestemt udtale, at det ærede Medlem, der mente i visse Nedsættelser at finde udtrykt en vis Uvillie overfor somme Institutioner, ikke paa nogen Maade har Ret. Ud fra en saadan Betragtning maa da disse Nedsættelsesforslag ses. — Det ærede Medlem Hr. Rode beklagede sig over, at der fandt saadanne Nedsættelser Sted af Bevillinger, der var givet til Institutioner, der havde sociale Formaal, og hvis Virksomhed Samfundet tidligere havde vurderet højt. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at det gør Samfundet fremdeles, og det er denne høje Vurdering, der finder sit Udtryk i Statsstøtte til disse Virksomheder; men den kan ikke fremtidig finde sit Udtryk i en Ydelse af den Størrelse, som man for de fleste af disse Institutioners Vedkommende var naaet til.

Jeg vil i øvrigt om de enkelte Poster, der har været omtalt her, gerne sige følgende. For det første, hvad angaar Ændringsforslag Nr. 280, at jeg glæder mig over, at det ærede Finansudvalg har kunnet tiltræde det af mig stillede Forslag om, at den foreslaaede Sum 2 600 000 Kr. nedsættes med 2 Mill. Kr. Jeg forstaaer vel, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen udtalte, at det ikke er muligt i Finansudvalget at skønne om Forsvarligheden heraf. Men her har vi jo Invalideforsikringsfondens Direktion at holde os til, og det er klart, at en saadan Besparselse kan ikke være af blivende Art for de kommende Finansaar; den er kun mulig i en Overgangsperiode, hvor man ikke har naaet til at faa tilvejebragt en stationær Tilstand paa hele dette Omraade, men kun har kunnet naa til at behandle et forholdsvis ringe Antal af de Begøring om Opnaelse af Invalidrente, som er indgaaet. Naar man gaar hele Rækken af Ansøgninger igennem, maa det antages, at der kommer til Udbetaling en 17 000—18 000 Invalidere, og saa maa man antage, at den samlede Udgift vil beløbe sig til ca. 17 Mill. Kr. De Præmier, som indgaar fra de forsikrede og fra Arbejdsgiverne, vil komme til at beløbe sig til 10—11 Mill. Kr., altsaa vil der til Udgift for Stat og Kommune med hver Halvdelen komme et Beløb af ca. 6 Mill. Kr. Jeg tror, at de Præmiesatser, som er opstillet, og ved hvis Anvendelse man kommer til det Resultat, jeg har nævnt, skal vise sig at være holdbare, og der er derfor ikke nogen Basis for den Antagelse, som det ærede Medlem Hr. Rode omtalte fandtes i visse Kredse i Befolkningen, at disse Invalidepræmier er sat